

MIAMI – orașul vampirilor. South Beach, în amurg, în voluptuoasa căldură a iernii fără iarnă, curat și prosper, și scaldat în lumina electrică; briza ușoară adie dinspre marea caldă și trece peste marginea întunecată a nisipului de culoarea smântîinii, să răcorească trotuarul neted și larg, plin de copii muritori fericiți.

Defilarea plăcută a tinerilor la modă, expunîndu-și cu emoționantă vulgaritate mușchii lucrați, a tinerelor femei atît de mîndre de ținuta lor, în mijlocul blînd-stăruitorului vuiet al traficului și al vocilor omenești.

Ospătării vechi cu stucaturi, odinioară numai bune să adăpostească bătrîinii, renăscute acum în vioaie culori pastel, etalîndu-și noile nume în elegante firme de neon. Lumînări pîlpîind pe mesele îmbrăcate în alb ale restaurantelor cu porțile deschise. Mașini americane mari și lucioase înaintînd încet pe stradă, așa încît șoferii și pasagerii să urmărească orbitoarea defilare omenească; pietoni leneși, blocînd ici și colo cîte o intersecție.

Iar la orizont, munții ca niște nori albi, sub cerul înalt și plin de stele. Ah, cerul sudului – doldora de lumini azurii într-o nesfîrșită, somnoroasă mișcare – n-a încetat niciodată să-mi taie respirația.

Către nord se înălțau în toată splendoarea turnurile noului Miami Beach. La sud și la vest, orbitorii zgîrie-nori din oțel ai centrului orașului, autostrăzile zgomotoase și docurile doldora de vase de croazieră. Mici nave de agrement goneau în apele spumoase ale nenumăratelor canale urbane.

În aproape imaculatele grădini de la Coral Gables, lămpi nenumărate luminau mîndra desfășurare de vile cu acoperișuri de țiglă roșie și de piscine licărind turcoaz. Prin marile și întunecoasele încăperi de la Biltmore se plimbau stafii. Manglieri masivi își întindeau ramurile să acopere străzile largi și îngijite.

În Coconut Grove, clienții internaționali umpleau hotelurile luxoase și promenadele mondene. În balcoanele înalte ale proprietăților lor din sticlă, perechi îmbrățișate priveau pe deasupra apelor liniștite ale golfului. Mașinile goneau pe drumurile aglomerate, pe lingă mereu legănătorii palmieri și delicatele sălcii, pe lingă casele joase de beton acoperite cu bougainvillea roșie și purpurie, în spatele porților din fier ornamentate.

Toate acestea înseamnă Miami, oraș al vitezei, oraș al florilor tropicale, oraș al cerurilor enorme. Pentru Miami, mai mult decît pentru oricare alt loc, îmi părăsesc periodic casa din New Orleans. Bărbați și femei de diverse naționalități și culori trăiesc în marile și desele cartiere ale orașului Miami. Se vorbește în idiș, ebraică, spaniolă, haitiană, în dialectele și cu accentele Americii Latine, ale sudului extrem al țării și ale îndepărtatului nord. Sub strălucitoarea suprafață a orașului mocnește amenințarea, disperarea și palpită lacomia; există pulsul profund și neîntrerupt al unei mari capitale, umila măcinare a energiei, riscul neîntrerupt.

În Miami nu-i niciodată întuneric cu adevărat. Nu-i niciodată liniște cu adevărat.

Pentru un vampir este orașul perfect; dar mie n-a reușit niciodată să-mi furnizeze un ucigaș – vreo bucățică sinistă, chinuită, care să-mi transfere și vreo duzină de crime proprii atunci cînd îi sorb sîngele și îi golesc memoria.

Dar astă-seară era Vinătoarea de Vinat Mare, ospățul de Paști după infometarea Postului Mare; aveam să urmăresc unul dintre acele splendide trofee umane, al căror înspăimîntător modus operandi ocupă mai multe pagini în computerele agențiilor care aplică legea, o ființă botezată în anonimatul ei cu un nume zornăitor inventat de presa admiratoare: „Sugrumătorul de pe Strada Lăturalnică“.

Mă dau în vînt după asemenea ucigași!

Ce noroc pentru mine că o astfel de celebritate se ivise chiar în orașul meu favorit. Ce noroc că atacase de șase ori chiar pe astfel de străzi – ucigaș de bătrîni și de infirmi, veniți în număr mare să-și trăiască zilele rămase în această climă caldă. Ah, aș fi traversat și un continent ca să dau de el, dar iată că mă așteaptă chiar aici. Poveștii sale tenebroase – concepută de nu mai puțin de douăzeci de criminaliști – pe care o furasem cu ajutorul calculatorului din birlogul meu de la New Orleans, îi adăugasem în secret elemente cruciale: numele și adresa muritorului. O șmecherie simplă pentru un zeu întunecat care poate citi gîndurile. Iar în această seară, spre plăcerea mea, voi pune capăt ilustrei sale cariere printr-o crudă îmbrățișare întunecată, fără nici o scînteie de iluminare morală.

Ah, Miami. Locul perfect pentru un mic spectacol al Patimilor.

M-am întors mereu la Miami, la fel cum m-am întors la New Orleans. Iar acum sînt singurul nemuritor care colindă acest splendid colț din Savage Garden; așa cum ați văzut, ceilalți au abandonat de multă vreme casa de întîlnire de aici – incapabili să îndure compania celorlalți mai mult decît eram eu în stare s-o suport pe-a lor.

Dar cu atît mai bine, Miami este astfel în întregime la dispoziția mea.

M-am așezat în dreptul ferestrelor din față ale camerelor pe care le-am păstrat în elegantul Park Central Hotel de pe Ocean Drive, lăsîndu-mi auzul supranatural să circule prin camerele din jur, unde turiști bogați se bucurau de singurătatea de primă calitate: intimitate completă, doar zgomotul pașilor de pe strada iluminată – care valora pentru mine în acel moment cît Champs Élysées, cît Via Veneto.

Sugrumătorul meu era gata să treacă de pe tărîmul viziunilor lui spasmodice și fragmentare pe cel al morții propriu-zise. Ah, e timpul să mă îmbrac pentru omul viselor mele.

Răscolind prin obișnuita puzderie de cutii de carton de-abia deschise, de valize și cufere, am ales un costum de catifea gri – unul dintre costumele favorite, cu materialul gros și cu un luciu subtil. Trebuie să recunosc că era destul de nepotrivit

pentru nopțile calde, dar eu nu simt căldura și frigul la fel ca oamenii. Haina era subțiată de revere înguste, simple, părînd, din cauza taliei strîmte, mai degrabă o jachetă de călărie sau, și mai bine, semănînd cu redingotele pline de grație din vremurile de demult. Noi, nemuritorii, îndrăgim veșmintele de modă veche, pentru că ele reamintesc secolul în care ne-am născut întru Întuneric. De multe ori poți evalua vîrsta adevărată a unui nemuritor doar uitîndu-te la tăietura hainelor lui.

În cazul meu, opțiunea este mai ales o problemă de textură. Secolul al optsprezecelea a fost atît de lucios! Nu pot suporta să nu fiu și eu măcar cît de cît lustruit. Haina pe care o alesesem mergea perfect cu pantalonii strîmți de catifea. Iar cămașa de mătase albă era atît de fină, încît puteai s-o faci ghem în pumn. De ce să fi îmbrăcat altceva pe pielea mea indestructibilă și ciudat de sensibilă? Apoi cizmele. Ah, arătau aidoma încălțămîntei fine pe care am purtat-o întotdeauna. Tălpile erau imaculate, pentru că atingeau pămîntul-mamă foarte rar.

Părul l-am lăsat liber, răsfirat în obișnuita coamă bogată, revărsată în valuri aurii pe umeri. De ce voiam să arăt ca muritorii? Sincer să fiu, nu știu. Ca de obicei, mi-am acoperit ochii albaștri cu ochelari negri, de spaimă ca strălucirea lor să nu hipnotizeze și să nu vrăjească la nimereală. – un adevărat inconvenient –, iar pe mîinile delicate și albe, cu unghii lipsite de viață, în stare să mă trădeze, am tras obișnuita pereche de mînuși gri din piele moale.

Oh, un strop de ulei cafeniu, camuflaj pentru piele. Am întins loțiunea pe obraji și pe porțiunea neacoperită de pe gît și piept.

Am cercetat produsul finit în oglindă. Irezistibil în continuare. Nu-i de mirare că am fost atît de devastator în scurta mea carieră de cîntăreț rock. Am avut întotdeauna un mare succes ca vampir. Mulțumesc lui Dumnezeu că în hoinărelile mele aeriene n-am devenit invizibil, un vagabond hoinărind deasupra norilor, luminînd ca o scînteie purtată de vînt. Îmi venea să plîng numai cînd mă gîndeam la asta.

Vinătoarea de Vinat Mare m-a ancorat întotdeauna în actualitate. Să iei urma vinatului, să-l aștepți, să-l apuci exact

în clipa în care ar fi ucis o nouă victimă și să-l sorbi încetișor, grijuliu, delectîndu-te cu toată ticăloșia lui, întrezărend prin lentilele murdare ale sufletului său victimele precedente...

Vă rog să mă înțelegeți, nu-i nimic nobil în asta. Nu cred că, salvînd un biet muritor de un astfel de diavol, pot să-mi răscumpăr sufletul. Prea adesea am curmat vieți – afară doar dacă nu credeți că puterea unei singure faceri de bine este infinită.

Eu nu știu dacă cred așa ceva sau nu. Dar de un lucru sînt sigur: răul unei crime este infinit, iar vinovăția mea este aidoma frumuseții mele – eternă. Nu pot fi iertat, pentru că nu există cineva care să mă ierte pentru tot ce am făcut.

Cu toate acestea, îmi place să-i salvez pe inocenți de soarta lor. Și îmi place să-i iau cu mine pe ucigași pentru că îmi sînt frați și sîntem de-o seamă; de ce să nu moară mai bine în brațele mele decît în ale unui muritor milos, care n-a făcut niciodată vreun rău intenționat cuiva? Acestea sînt regulile jocului. Le respect pentru că eu le-am inventat. Și mi-am promis ca după aceea să nu părăsesc trupurile la întîmplare. M-am străduit întotdeauna să fac ceea ce mi-au cerut alții. Și totuși... îmi plăcea să las autorităților cadavrul. Îmi plăcea ca mai tîrziu, cînd mă întorceam la New Orleans, să deschid calculatorul și să citesc întregul post-mortem.

Am fost distras brusc de zgomotul unei mașini de poliție care trecea încet pe dedesubt; oamenii dinăuntru vorbeau despre ucigașul meu, că în curînd va lovi din nou, că stelele sînt în conjuncția potrivită și luna în faza optimă. Mai mult ca sigur că se va petrece pe una din străzile lăturalnice din South Beach, la fel ca înainte. Dar cine e? Cum poate fi oprit?

Ora șapte. Așa îmi arată cifrele verzui ale ceasului, deși, bineînțeles, știam și fără ele. Am închis ochii, lăsînd puțin capul pe o parte, poate ca să mă întăresc pentru efectele puterii mele de care mi-e atît de silă. Mai întîi, mi s-a amplificat din nou auzul, ca și cum i s-ar fi adăugat un sistem electronic modern. Cele mai mărunte sunete din lume au devenit un cor infernal – plin de rîsete stridente și lamentări, plin de minciuni și de justificări speriate și

intimplătoare. Mi-am acoperit urechile, ca și cum aș fi reușit să le opresc, și pînă la urmă le-am izolat.

Am văzut treptat imaginile suprapuse și nedeslușite ale gândurilor oamenilor, urcînd pe firmament, ca un milion de păsări filfiind. *Dă-mi-l pe ucigaș, dă-mi imaginea lui!*

Era la două blocuri mai încolo, într-o sufragerie micuță, și tocmai se ridica din pat. Hainele ieftine i se botiseră și avea fața grosolană acoperită de sudoare, și cotrobaia nervos după țigări în buzunarul cămașii, lasîndu-le apoi să cadă la loc – deja uitate. Era un om puternic, cu trăsături ascuțite ale feței și cu aspectul cuiva plin de o vagă îngrijorare, un ușor regret.

Nu-i trecuse prin minte să se îmbrace pentru seară, pentru ospățul pe care îl așteptase postînd. Iar acum mintea-i trează era aproape sufocată sub greutatea viselor urite și palpitînde. Tremura tot, cu părul unsuros căzînd pe fruntea oblică, cu ochii ca două bucăți de sticlă neagră.

Rămas mai departe în umbra tăcută a camerei mele, am continuat să-l urmăresc, în timp ce cobora și ieșea în luminile stridente de pe Collins Avenue, trecînd pe lîngă vitrine prăfoase și firme îndoite, împins înaintea către inevitabilul și încă neprecizatului obiect al dorințelor sale.

Cine avea să fie norocoasa doamnă, rătăcind orbește și inexorabil spre această urîtenie, prin aglomerația răzleață și mohorîtă de la începutul serii a aceleiași lugubre părți a orașului? Oare va avea o pungă cafenie de hîrtie cu o cutie de lapte și o căpățînă de salată? Se va grăbi la vederea ucigașului de la colț? Va fi, poate, necăjită pentru camera cu priveliște la mare în care trăia atît de liniștită, înainte ca arhitectii și decoratorii s-o mîne către pensiunea crăpată și coșcovită de mai departe?

Și el ce va gîndi cînd, în sfîrșit, o va repera, el, acest murdar înger al morții? Va fi ea aceea în stare să-i aducă aminte de scorpia mitică din copilărie, care îl bătea fără motiv doar ca să-l scoată din panteonul coșmaresc al subconștientului? Sau cerem prea mult?

Vreau să spun că există o speță de ucigași care nu fac nici cea mai mică legătură între simbol și realitate, și după cîteva zile nu-și mai aduc aminte nimic. Desigur, victimele

nu merită așa ceva, iar ei, ucigașii, merită să mă întilneasca pe mine.

Ei bine, îi voi smulge inima amenințătoare înainte de a avea șansa să o mai „facă” din nou, astfel îmi va da mie tot ce a avut și tot ce este.

Am luat-o la pas, trecînd prin holul art deco al hotelului, elegant și scilpitor, fermecător ca o fotografie dintr-o revistă ilustrată. Cît e de bine să te poți mișca la fel ca un muritor, să deschizi uși, să hoinărești prin aer liber. Am pornit pe trotuar, către nord, în mijlocul plimbăreților serii, cu privirea alunecînd firesc peste hotelurile renovate recent și peste micuțele lor cafenele.

Mulțimea se îngroșa către colțul străzii. În fața unei cochete terase restaurant, camere uriașe de televiziune își îndreptau obiectivele către o porțiune de trotuar luminată puternic de becuri albe enorme. Camioane blocau traficul; mașinile încetineau și se opreau. Se adunase o gloată nedefinită de tineri și bătrîni, fascinați doar pe jumătate, căci apariția camerelor de filmat ale televiziunii și cinematografiilor era un eveniment familiar în South Beach.

Am ocolit luminile, temîndu-mă de efectul pe care l-ar fi putut avea asupra chipului meu. Cît aș fi vrut să fiu unul dintre tipii aceia bronzăți, mirosînd a ulei de plajă scump, pe jumătate goi în cîrpele lor gingașe de bumbac. Am luat-o, după colț. Am localizat apoi din nou vinatul. Mergea grăbit, cu mintea atît de plină de năluciri, încît greu își putea controla pașii împleticiți.

Nu era timp de pierdut.

Am grăbit înaintarea și am trecut de acoperișurile scunde. Briza era puternică, proaspătă. Se auzea doar murmurul vocilor agitate, zgomotul surd al cîntecelor de la aparatele de radio și vîjîitul vîntului însuși.

I-am prins în tăcere imaginea în ochii celor pe lîngă care trecea. I-am mai văzut încă o dată fanteziile despre mîini și picioare chinuite, obraji contractați și piepturi strivite. Membrana fragilă dintre închipuire și realitate se rupea.

Am coborît pe pavajul de pe Collins Avenue atît de iute, încît probabil pâruse că m-am materializat acolo. Dar n-a

Grimase palide, debile îi săgetau prin minte în timp ce se ținea de ea. Era avid să se întindă deasupra cârnii bătrâne; era avid să pună o mână peste o gură bătrână.

Cînd ea a ajuns la mica și stinghera ei locuință, făcută parcă din cretă sfărîmicioasă, ca toate celelalte din această zonă sărăcicioasă a orașului, înconjurată de palmieri pitici și afumați, el s-a oprit, brusc nehotărît, privind-o în tăcere cum străbătea curtea îngustă pardosită cu dale și cum urca treptele verzi de ciment. A reținut numărul ușii vopsite pe care o descuia sau, mai degrabă, a fixat locul unde era așezată, apoi s-a sprijinit cu spatele de zid și a început să viseze foarte amănunțit cum o va ucide, într-un dormitor fără formă și gol, nimic mai mult decît un amestec de culoare și lumină.

Ah, iată-l rezemat de zid, ca și cum ar fi rănit, cu capul atîrnînd într-o parte. Imposibil să mă intereseze! De ce oare nu-lucid acum?

Dar clipele treceau și noaptea își pierdea incandescența crepusculară. Stelele deveneau și mai strălucitoare. Adia briza.

Așteptam.

Prin ochii ei vedeam salonul de parcă aș fi putut cu adevărat să văd prin ziduri și tavane – curat, deși plin de mobilă veche, cu furnir urît, cu colțurile rotunjite, neimportantă pentru ea. Totul fusese însă lustruit cu un ulei mirositor care îi plăcea. Lumina neanelor răzbătea prin perdele, lăptoasă și sumbră ca și curtea de dedesubt. Dar ea se bucura de strălucirea micuței ei vieioze așezate convenabil. Asta era important.

Stătea gravă într-un balansoar de arțar tapițat cu o hidoasă stofă în carouri – o figură măruntă și demnă, cu un roman ieftin în mînă. Ce fericire să mai fie o dată alături de Francie Nolan! Genunchii subțiri erau acoperiți bine de faldurile capotului de bumbac pe care îl luase din șifonier și își virise picioarele deformate în micuții papuci albaștri. Din părul cărunt își împletise o coadă groasă și plină de grație.

În fața ei, pe ecranul alb-negru al televizorului, staruri de cinematograf moarte se certau fără să scoată un sunet. Joan Fontaine credea că Cary Grant încearcă să o ucidă. Judecînd după expresia de pe fața lui, așa mi se părea și mie. Cum

poate cineva să aibă încredere în Cary Grant, mă întrebam – un om care arată atît de dur, încît ți se pare cioplit în întregime din lemn?

Ea n-avea nevoie să le audă vocile; după o socoteală grăjolie, văzuse acest film de vreo treisprezece ori. Romanul din brațe îl citise doar de două ori, așa încît îi făcea o deosebită plăcere să recitească paragrafele pe care încă nu le știa pe de rost.

Din grădina umbroasă de dedesubt puteam simți felul simplu și împăcat în care se gîndea la ea însăși, fără să dramatizeze și desprinsă de prostul gust din jur, de care era conștientă. Cele câteva comori ale ei ar fi putut încăpea într-un scrin. Cartea și ecranul luminos contau mai mult decît orice altceva, și era conștientă de faptul că se desprinde de lucrurile materiale. Nu-i păsa nici măcar de culoarea veșmintelor, funcționale și fără stil.

Vagabondul meu era aproape paralizat, în minte cu o dezlănțuire de imagini atît de personale, încît sfidau orice interpretare.

M-am strecurat pe lingă clădirea din stucatură și am găsit scările care duceau la ușa bucătăriei. Încuietorea a cedat imediat ce i-am comandat s-o facă. Iar ușa s-a deschis de parcă aș fi împins-o, deși nici măcar n-o atinsesem.

M-am furișat fără zgomot în cămăruța cu linoleum pe jos. Duhoarea de gaz care se ridica dinspre mașina de gătit mi-a făcut rău. La fel și mirosul săpunului din suportul lui lipicios de faianță. Dar camera m-a emoționat imediat. Serviciul de porțelan chinezesc albastru cu alb era frumos și așezat simplu, cu farfuriile la vedere. Se zăreau și câteva cărți de bucate cu colțurile paginilor îndoite. Și cît de imaculată era masa, cu mușamaua ei strălucitoare, galbenă și cu o iederă verde, ceruită, crescînd dintr-un vas cu apă limpede, care proiecta pe tavanul scund un cerc tremurător de lumină.

Dar ceea ce mi-a răsărit cu putere în minte în timp ce stăteam acolo țepăn, împingînd ușa închisă cu degetele, a fost gîndul că, așa cum ședea citind romanul de Betty Smith și aruncînd din cînd în cînd o privire spre ecranul televizorului, ei nu îi era frică de moarte. Nu avea antena lăuntrică cu care să sesizeze prezența nălucii de pe strada de alături, a